

ZÁSZLÓSZENTELEÉS.

Zászló! — Vafá! nem is olyan rég
Zord harci jelvényt jelentett e szó.
Dobpergést és trombitaharsogást
Idézett a kibontott lobogó.
Nyomában villámlottak fegyverek,
Előtte járt a halál szaporán,
Selyméből rostát vertek a golyók,
S lengett idegen várak bús fokán.

Ez volt a zászló — nem is olyan rég.
S ti tudjátok, a zászlóalj mi volt:
Gyilkolni és halni kész kis csapat,
Csak hogy a zászlót ne szennyezze folt.
Ti tudjátok, a lobogó mi volt.
Mentetek vele a világon át,
Míg nem eljött a végső tél s belepte
Világjáró bakancsotok nyomát.

Azt a zászlót ne keressétek már,
Ki tudja, hol van már a hó alatt!
Új zászló leng most itt közöttetek,
Senki ellen, — csak magatok miatt.
Olyan, mint a testté vált áhitat,
Mint lelketek szárnyas, égi része,
Se dob, se kürt, se katonabanda —
Csak ének a kísérő zenéje.

Ez a zászló nem fog lobogni már
Se vár fokán, se sáncárok felett.
Egyet jelent: a gyűlölet erős,
De mégis erősebb a szeretet.
Egyet jelent: míg zsmankós idő jár,
És köröskörül felleget az ég,
Alatta dolgozik s imádkozik,
S dalol, dalol egy zászlóaljnyi nép.

Kolozsvár, 1926. október 28.

REMÉNYIK SÁNDOR.